

പടച്ചോന്റെ ചോറ്

ഉറുബ്

SLIDE SHOW CREATED BY [GINGERBIRD](#)

പടച്ചോന്റെ ചോർ

ഉറുബ്

ഒരു ചെറിയ ഉദ്യോഗവുമായി ഈ പട്ടണത്തിൽ വന്നു വണ്ടിയിറങ്ങിയപ്പോൾ എവിടെ താമസിക്കണം, എങ്ങനെ ജീവിക്കണം എന്നതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും എനിക്കൊരു ബോധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പട്ടണത്തിൽ ഞാൻ ആരേയും അറിയില്ല; ആരും എന്നെയുമറിയാൻ വഴിയില്ല. വല്ല ഹോട്ടൽമുറിയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഞാൻ പെട്ടിയും തൂക്കി പ്ലാറ്റ് ഫോമിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു കടക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് പിമ്പിൽ നിന്ന് ഒരാൾ ചുമലിൽത്തട്ടി ചോദിച്ചു:

“നിക്കി, നായരേ. എന്തിരുത്തു പണിപ്പാച്ചിലാ ഇത്?” ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി—നമ്മുടെ മൗലവി! ആ സമയത്ത് മൗലവിയെ അവിടെ കാണുമെന്നു ഞാൻ തീരെ ഓർത്തിട്ടില്ല. എന്നല്ല, അനേക ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞാൻ മൗലവിയെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഓർത്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് എനിക്കൽപ്പം അമ്പരപ്പാണുണ്ടായത്:

“ആർ!

“അല്ല; സൈത്താൻ!” മൗലവി സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രതിപക്ഷസ്വരത്തോടെ തുടർന്നു: “എന്തിരുത്തിനേ ഇങ്ങട്ട് കെട്ടി എടുത്ത്?”

എനിക്ക് ഉദ്യോഗം കിട്ടിയ കഥ ഞാൻ മൗലവിയോടു പറഞ്ഞു. അങ്ങോർ ഒന്നു ചിരിച്ചു:

“ഇപ്പോ തോന്നണ്ടത് തോന്നി.”

“എന്തേ മൗലവി?”

“ഞമ്മള് ബിചാരിച്ച് ന്റെ മോൻ ഇപ്പളും നാട് നന്നാക്കാൻ നടക്കാൻ. അത്, ഇമ്മിണി എളുപ്പം കൂടുന്ന പണ്യോ. താനായിറ്റ് ഒന്നും ശെയ്യണ്ടല്ലോ; മറ്റുള്ളോലോട് ശെയ്യാൻ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. അപ്പോ എന്തിരുത്തിനേ ആ ചുള്ളുലുള്ള പണി ബിട്ടത്?”

“അതൊരു കാലം, മൗലവി. അതൊക്കെ കഴിഞ്ഞില്ലേ?”

“അപ്പോ ഇങ്ങള് നേതാവാവുലാ, അല്ലേ. പോട്ടെ. ഇപ്പോ എബട് താമസിക്കുന്നു?”

“തീർച്ചയാക്കീട്ടില്ല, അതാണിപ്പോൾ ഒരു പ്രശ്നം.”

“ബിരോതം ഇല്ലാച്ചാൽ ഞമ്മടെ കൂടെ കൂടാം. കിടക്കാനും ഇരിക്കാനും കുളിക്കാനും ഒക്കെ സ്ഥലം ഉണ്ട്. ബെപ്പും തീനും ഇല്ല. അയ്ന് ഓട്ടലിപ്പോണം. എന്തേയ്?”

“തരക്കേടില്ല, മൗലവിക്ക് അസൗകര്യാവോ?”

“ആ ‘മയിന’ പറച്ചില് മാത്തിരാബേണ്ട. ഞമ്മക്ക് ഇച്ചിരി സൗകര്യക്കേടാന്ന് കൂട്ടിക്കോ. എന്നാൽ ഇങ്ങക്ക് കഴിഞ്ഞുടണ്ടേ? പോരെ പഹയാ”—ഇതുംപറഞ്ഞെന്റെ കൈയിൽ നിന്ന്, പ്രതിഷേധം വെക്കവയ്ക്കാതെ പെട്ടിവാങ്ങി ചുമലിലേറ്റി മൗലവി നടന്നുകഴിഞ്ഞു.

വഴിനീളെ ഞാൻ മൗലവിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. ഈ മനുഷ്യനും ഞാനും തമ്മിൽ എന്താണ് ബന്ധം? എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും മൗലവിയും കൂടി

ചില പൊതുകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഓടിനടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു; ജ്യേഷ്ഠൻ മൗലവിയെക്കൂടി കൂട്ടിയിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും അധികം ശരി. ഈയാൾ ജ്യേഷ്ഠനെ എപ്പോഴും ശകാരിക്കുകയും ജ്യേഷ്ഠനെ മറ്റു വല്ലവരും ശകാരിച്ചാൽ അവരുമായി വഴക്കിനു നിൽക്കുകയും എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും ഒരു വാശിയോടുകൂടി ചെയ്തുതീർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. എപ്പോഴും പൊതുകാര്യത്തിനുവേണ്ടി പാഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന മൗലവി, എന്റെ പൊതുകാര്യപ്രസക്തിയെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു:

“നിക്ക് മോനേ, ഒന്നു ചോയിച്ചോട്ടെ. അനക്ക് തിരക്കുണ്ടോ?” എന്നെ വഴിക്കുവച്ചു തടഞ്ഞു നിർത്തി മൗലവി ചോദിക്കും: “തിരക്കുണ്ടെന്ന്ബച്ചാൽ പിന്നെ മതി.”

“ഇല്ല, എന്തേ?”

“ന്റെ മോൻ ഇപ്പോ ഈ ദേശം മാത്തിരേന്നാക്കാൻ ബിചാരിച്ചിട്ടുള്ളു; അതോ അയല്ദേശംകൂടി നന്നാക്കാൻ കരുതിയിരിക്കുന്നോ? തിരക്കിന്റെ സിമി അറുവാൻ ബേണ്ടിട്ട് ചോയിച്ചതാ.”

“മൗലവി, നിങ്ങൾക്കൊരു സാമൂഹികബോധമില്ലേ?”

“ഞമ്മക്കങ്ങനെ പലതും ഇല്ലായ ഉണ്ടെന്ന് കൂട്ടിക്കോ. ന്റെ മോൻ ഈ ഉടുത്ത മുണ്ട് ആർ മേങ്ങിതാ?”

“എന്റെ അച്ഛൻ.”

“ഇട്ട കുപ്പായം?”

“അച്ഛൻ.”

“അപ്പോ, മേനൊന്നും മേങ്ങീലാ?”

“അതുകൊണ്ട്?”

“ബല്ലിച്ച നയിച്ചുണ്ടാക്കീറ്റ് ഇതൊക്കെ ഒന്നു മേങ്ങാ. എന്നിറ്റ് നാടു നന്നാക്കല്ലേ നല്ലത്?”

“അല്ലാ, നിങ്ങളും ജ്യേഷ്ഠനുംകൂടി സ്കൂളും പഞ്ചായത്തു ബോർഡും ഒക്കെ നന്നാക്കാൻ നടക്കുന്നതോ?”

“പിരാന്ത്!”—മൗലവി ഉടനെ പറഞ്ഞു: “അന്റെ ഏട്ടൻ ഓരേ ബല തോണ്ടിക്കൊണ്ടോരും. അപ്പപ്പിന്നെ ഞമ്മള് എന്തിരുത്താക്കാനാ? അയാളെ അങ്ങട്ട് കളയാൻ കയ്യോ?”

പിന്നീട് എന്താണു പറയേണ്ടതെന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും, എന്നും അയാൾ എന്നെ എതിർത്തിട്ടേ ഉള്ളൂ. അങ്ങനത്തെ ഒരു മനുഷ്യനിതാ, ഇപ്പോൾ എന്റെ പെട്ടിയും ചുമന്നു മുന്വിൽ നടക്കുന്നു. എന്താണിതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം?

അന്നുമുതൽക്കു ഞാൻ മൗലവിയുടെ കൂടെ താമസവും തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരുണ്ടായിരുന്നു ആ വീട്ടിൽ, സ്ഥിരതാമസക്കാരായിട്ട്. ചിലപ്പോൾ നാലുപേരുണ്ടാകും. നാലാമത്തെയാൾ ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവാണ്. അദ്ദേഹം വാടകയ്ക്ക് വാങ്ങിയതാണ് ആ വീട്. പക്ഷേ, ആ മനുഷ്യൻ മാസത്തിൽ മൂന്നുദിവസമേ വീട്ടിലുണ്ടാകൂ. ആ സൗകര്യം മൗലവി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതാണ്. എനിക്കും മൗലവിനും രാഷ്ട്രീയനേതാവിനും പുറമെ അവിടെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു—മുഹമ്മദ്. അയാളെയും മൗലവി റിക്രൂട്ട്ചെയ്തതാണ്. കൈതക്കുമ്പ്പോലത്തെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ് മുഹമ്മദ്. ഒരു മുഷിഞ്ഞ വെള്ളപ്പാർട്ടു മാതിരി ഒരു ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു മനോരാജ്യം വിചാരിക്കും. ആരോടും അധികമൊന്നും സംസാരിക്കില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകുറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ കൂനിക്കൂടി അങ്ങു കടന്നുപോയ്ക്കളയാം എന്നൊരു മട്ടാണ് അവൻ.

മൗലവി, രാഷ്ട്രീയനേതാവിനെയും എന്നെയും
മെന്നതുപോലെ, മുഹമ്മദിനെയും ശകാരിച്ചി
രുന്നു:

“അനക്ക് എന്തിരുത്താണ്ടോ, ഒന്നു തിരുമ്പിക്കു
ളിച്ചാല്?” മൗലവി ചോദിക്കാറുണ്ട്.

“കുളിക്കാം.”

“ജ്ജ് നിസ്കരിക്കാറുണ്ടെടോ?”

മുഹമ്മദ് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“ജ്ജ് നിസ്കരിക്കാറുണ്ടോന്ന്?”

“ചിലപ്പോൾ”—മുഹമ്മദ്.

“അതെന്തേയ്? ജ്ജ് പടച്ചോനെക്കാട്ടിലും
ബലോനായോ?”

“നിസ്കരിക്കാം.”

“ഇക്ക് ബേണ്ടിറ്റ് ജ്ജ് നിസ്കരിക്കണ്ട. അനക്ക്
ബേണം എന്നു തോന്നുന്നുണ്ട് എന്നു
ബെച്ചാൽ മതി.”

“നിസ്കരിക്കാം, മൗലവി.”

“എടാ, പഠിപ്പേറ്റി കെട്ടുപോണ്ട, കെട്ടോ.”
—മൗലവി ഒരു താക്കീതോടെ കടന്നുപോകും.
അന്നു വൈകുന്നേരം, ചുറ്റാനുള്ള ഒരു മുണ്ടോ
ഴികെ മുഹമ്മദിന്റെ എല്ലാ വസ്ത്രങ്ങളും
വാങ്ങി, മൗലവി കിണറ്റിന്റെ അടുത്തേക്കു
പോകുന്നതു കണ്ടു. ആരും തടുത്തിട്ടു കാര്യ
മില്ല. ശകാരം കേൾക്കാൻ ഇച്ഛിക്കാത്തപക്ഷം
അപ്പോൾ ഒന്നും മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണു
നല്ലത്. മൗലവി തുണി തിരുമ്പുക എന്നുവെച്ചാൽ
ആ വീട്ടിൽ മുഷിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന എല്ലാ വസ്ത്ര
ങ്ങളും തിരുമ്പുക എന്നാണ് അർത്ഥം. എന്റേ
തായാലും മുഹമ്മദിന്റേതായാലും നേതാവി
ന്റേതായാലും ശരി, അങ്ങോർ വാരിക്കൊണ്ടു
പോകും. “ഇപ്പഹേരുള്ളടത്ത് പിളേക് ബരാ
ത്തത് പടച്ചോന്റെ ബേണ്ടുകകൊണ്ടോ”—എന്നു
ചില അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളും കേൾക്കാം.

മുഹമ്മദ്, മൗലവിയുടെ ഒരു ബന്ധുവാണെന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമൊക്കെ വിചാരിച്ചിരുന്നതും. ഒരുദിവസം ഞാൻ അക്കാര്യം മൗലവി യോടുതന്നെ ചോദിച്ചു:

“ഇങ്ങടെ ചേലിക്ക്തന്നെ, ഞമ്മടെ ഒരു കുട്ടി.
ഇബടെ തെണ്ടിനടക്കുമ്പോ, ഞമ്മള് ഇബടെ
പിടിച്ചാക്കി. പക്കെങ്കില്, ഹമ്ക്കനാ. പണി
ഒന്നും എടുക്കൂലാ.”

എത്രയോ നാഴിക അകലെ ജനിച്ച
രണ്ടാത്മാക്കളാണ്! മുഹമ്മദിന്റെ ഉമ്മയും
ബാപ്പയും ആരാണെന്ന് ഇന്നും മൗലവിക്കറി
ഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാലും, “ഓൻ ഞമ്മടെ ഒരു
കുട്ടാ.”

എന്തു പണിയും മൗലവി ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ
കണക്കെഴുത്ത്, ചിലപ്പോൾ കാര്യസ്ഥത, ചില
പ്പോൾ വേദാധ്യാപനം—ജീവിക്കാനുള്ള വക
എങ്ങനെയും സമ്പാദിക്കും. മൗലവി ഉണ്ണു
മ്പോൾ അതു ലോകമറിയും; പട്ടിണികിടക്കു
മ്പോൾ താൻതന്നെ അറിയാതിരിക്കാൻ ശ്രമി
ക്കും. കുട്ടികളും കുടുംബവും നാട്ടിലാണ്.
അവർക്കു കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള തുക അയച്ചു
കൊടുക്കും. പിന്നെ, ഇത്തരത്തിൽ വന്നുകയ
റുന്ന “ഞമ്മടെ കുട്ടികളെ” ഒക്കെ പുലർത്തും.
മാസത്തിലൊരിക്കൽ കുടുംബത്തെ കാണാൻ
പോവും. അന്ന് കുറച്ചു വരുത്ത വാഴയ്ക്കയോ.
ഈത്തപ്പഴമോ നെയ്യലുവയോ വാങ്ങും.
അതിൽ നിന്ന് ഒരോഹരി എന്നിക്കും മുഹ
മ്മദിനും കിട്ടിയിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതാവി
നുള്ള ഓഹരി എടുത്തുവെച്ച്, ചീഞ്ഞുനാറി
ക്കഴിഞ്ഞാൽ വലിച്ചെറിയും. ചീച്ചിൽ തുടങ്ങു
മ്പോഴാണ് നേതാവു വന്നുകയറിയതെങ്കിൽ
അൽപ്പമെങ്കിലും അതിൽ നിന്ന് ഭക്ഷിക്കാൻ
അയാൾ നിർബദ്ധനാണ്.

മൗലവിയുള്ളപ്പോൾ ആ വീട്ടിൽ നല്ല അച്ചടക്കമാണ്. എല്ലാവർക്കും പേടിയിരുന്നതു നേതാവിനുപോലും! ദിവസവും മൗലവി കൊണ്ടുവരുന്ന വർത്തമാനപത്രം ഞങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചുകൊള്ളണം. വായിച്ചോ എന്നറിയാൻ ചിലപ്പോൾ ചില പരീക്ഷയൊക്കെ നടക്കും. പരീക്ഷ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശങ്കാരങ്ങൾ പലപ്പോഴും കിട്ടിയിരുന്നത് മുഹമ്മദിനാണ്. ധാരാളം മനോരാജ്യം വിചാരിക്കാറുള്ള ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ പത്രം വായിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ മറന്നുപോവും. മൗലവിക്ക് സ്വന്തമായ ചില രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. അതിനോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കാൻ ഒരു രാഷ്ട്രീയ നേതാവിനും ഇന്നേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; യോജിക്കണമെന്ന് മൗലവിക്ക് നിർബന്ധവുമില്ല. പക്ഷേ, മുപ്പർക്ക് അതാണ്; അതുകൊണ്ട് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ചെവിയുള്ളവൻ കേൾക്കട്ടെ എന്നൊരു മട്ടാണ്. സാമൂഹിക കാര്യങ്ങളിലും വ്യക്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ്. മൗലവിയുടെ രണ്ടു പെൺമക്കളുടെയും മേക്കാത് കുത്തിത്തുളച്ചിട്ടില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ആരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ, മൗലവി ഒന്നു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് പറയുകയാണ്:

“ഇത്തിരീസുംപാടെ കയിഞ്ഞിട്ട് ഓളെ ആശു പത്തിരീല് ഒന്നു കൊണ്ടുപോണം.”

“എന്തിന്?”

“കാത് തന്നെ അങ്ങട്ട് ചെത്തിച്ചാളാം. ഇച്ചിരി ബേദനാക്കണം എന്നല്ലേ ഉള്ളൂ, എന്തേത്?”

പിന്നെ ആരും ഒന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല; മൗലവിയെ എല്ലാവർക്കുമറിയാം.

അങ്ങനെ മനോരാജ്യക്കാരനായ മുഹമ്മദും ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഞാനും (അന്നെനിക്ക് ഇരുപത്തേഴുറുപ്പിക പത്രങ്ങളെ ശമ്പളമായി കിട്ടും) മൗലവിയും കൂടി കഴിഞ്ഞുകൂടി.

അന്നു രാത്രി എട്ടുമണിയിരുന്നില്ല. മൗലവി പുറത്തുനിന്നു വന്നിട്ടു കുറച്ചുനേരമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഒരു വലിയ വാരസോപ്പുമായിട്ടാണ് വന്നുകയറിയത്. പത്രം മേശപ്പുറത്തേക്കിറുത്ത്,

ഷർട്ടുരിയിട്ട്, അയലിൽക്കിടന്ന എല്ലാ മുഷിഞ്ഞ തുണിയും വാരിക്കൂട്ടി ഒരു ചുമടുമായി കിണറ്റിനടുത്തേക്കു പോകുന്നതു കണ്ടു. പോകുമ്പോൾ മുഹമ്മദിനോടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു ചോദിച്ചു: “അട മമ്മതേ, അന്റെ ഇത്തുണി യൊക്കെ ചിന്തേരിടുന്ന മിശ്കുനില് കൊടുത്താൽ എന്തിരുത്താ!” മുഹമ്മദ് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല; ഞാനും മിണ്ടിയില്ല.

മൗലവി പോയി കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഞാനും മുഹമ്മദും പരസ്പരം നോക്കി ഒന്നമർത്തി പിടിച്ചു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട്, അന്നത്തെ പത്രത്തിലൂടെ കണ്ണോടിച്ചു. വാർത്തകൾ ഓരോന്നായി വായിച്ചുതീർന്നു. മുഹമ്മദ് നിശ്ശബ്ദനായി ഇരുന്നു കേൾക്കുകയാണ്. ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായിവരുകയാണ് എന്നു ഞാൻ മുഹമ്മദിനോടു പറഞ്ഞു.

“നേരാണ്”

“ഇനിയുള്ള കാലം എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടും?”

“കഴിഞ്ഞുകൂടുക തന്നെ” എന്ന് മുഹമ്മദും പറഞ്ഞു.

“അപ്പോ, മുഹമ്മദ് എന്നും ഇങ്ങനെ കഴിയാനാണോ വിചാരിക്കുന്നത്?”

“പിന്നെ എന്തുചെയ്യാനാ?”

“എന്തെങ്കിലും ജോലി നോക്കിക്കൂടേ?”

“നമ്മളെ പടച്ചോന് നമ്മുടെമേൽ ഒരുത്തരവാദിത്വമില്ലേ?”

“ഉണ്ടായിരിക്കാം”

“എല്ലാം പടച്ചോനാ തരുന്നത്. ചോറും പടച്ചോൻതന്നെ”—മുഹമ്മദ് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ, കിണറ്റിനടുക്കെനിന്ന് ബക്കറ്റ് നിലത്തുവയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൗലവി മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു.

“മമ്മതേ, ഇങ്ങ് ഇബടെ ഒന്നു ബാ.”

മുഹമ്മദ് പിന്നാലെ ചെന്നു.

“ഇമ്മൂറിന്റെ പുട്ടൊന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുബാ.”

മുഹമ്മദ് എവിടെയൊക്കെയോ തപ്പിത്തിരഞ്ഞ് പുട്ടും താക്കോലും കൊണ്ടുവന്ന് മൗലവിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

“ഇങ്ങ് ആ മുറിലിക്ക് ഒന്നു കടന്ന് നിക്ക്, മമ്മതേ”—മൗലവി മൃദുസ്വരത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു. മുഹമ്മദ് അതുപോലെ ചെയ്തപ്പോൾ, മൗലവി പുറത്തുനിന്നു വാതിലടച്ചുപുട്ടി താക്കോൽ അരയിൽ തിരുകിയിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഇങ്ങ് അബൂടെ കെടക്ക്. അനക്ക് പടച്ചോൻ ചോറുകൊണ്ടുവന്നു തരുന്നത് ഞമ്മളൊന്നു കാണട്ടെ, ഏത്? എന്നാൽ അന്റെ കണക്കിലെ ഞമ്മക്കും പടച്ചോനെ ഒന്നു കാണാലോ!”

മൗലവി കൈയിലെ സോപ്പിൻപത ഉടുത്ത തോർത്തിൽ തുടച്ച് വീണ്ടും കിണറ്റിനടുത്തേക്കു പോയി. ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി! എന്തേ ഇപ്പോഴുണ്ടായത്? മുഹമ്മദ് ബന്ധന സ്ഥനായിരിക്കുന്നു.

ഒരുനിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ജാലകത്തിനുള്ളിലൂടെ ഒന്നു നോക്കി. പിമ്പിൽ കൈയും കെട്ടി മുഹമ്മദ് മുറിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുകയാണ്. മൗലവിക്ക് ഒരു കുലുക്കവുമില്ല. അങ്ങോർ ഓരോ ശീല തിരുമ്പിക്കൊണ്ടുവന്ന് ആറാനിടും. വീണ്ടും കിണറ്റിനടുത്തേക്കു പോകും. അങ്ങനെ, തിരുമ്മലും കുളിയും കഴിഞ്ഞുവന്ന്, ഊറൻ മാറ്റി മൗലവി ജാലകത്തിനടുത്തുചെന്നു വിളിച്ചു:

“മമ്മതേ”!

“ഓ”

“ചോറു കിട്ടോ?”

നിശ്ശബ്ദം.

“കിട്ടോ? ബെറുംചോറോ ബിര്യാണോ, നെയ്ച്ചോറോ? എന്താണ്?”

മുഹമ്മദ് മിണ്ടുന്നില്ല.

“കിട്ടീട്ടില്ല, അല്ലേ?..... എന്നാൽ കിട്ടും. പടച്ചോൻ കൊണ്ടോരും. അബടെ കുത്തിർന്നോ.”

രണ്ടാംമുണ്ടെടുത്ത് ചുമലിലിട്ട് അങ്ങോർ എന്നെ വിളിച്ചു: “ബരിൻ, ഞമ്മക്ക് ഓട്ടലിൽപ്പോയി ചോറു ബൈക്കാം.”

ഞാൻ മൗലവിയെ അനുഗമിച്ചു. എങ്കിലും മുഹമ്മദിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നു.

“അപ്പോ, മൗലവി...”

“എന്തേ?”

“മുഹമ്മദ്.....”

“ചെലക്കാണ്ടെ പോരേ, നായരേ. ഓന്ന് പടച്ചോൻ കൊണ്ടെന്നു കൊടുക്കും. നിറുത്തിപ്പൊരിച്ച കോയീം ബിര്യാണീംപാടെ. ഞമ്മക്ക് ഓട്ടല്കാരൻ തന്നെ തരണം. മോൻ പോരേ...”

ഞാൻ ആ ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഊൺ കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൗലവി പറഞ്ഞു: “ഇങ്ങള് നടന്നോളി. ഞമ്മള് ബരാം.”

ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു. മുഹമ്മദ് അപ്പോഴും

കൈ പിമ്പിൽക്കെട്ടി മുറിയിൽ ഉലാത്തുകയാണ്.

“മുഹമ്മദേ?”

“ഉം?”

“കാര്യം വിഷമമായല്ലോ?”

“മൗലവി അപ്പുറത്തുള്ളത് ഞാനോർത്തില്ല. എന്നാലിത് പരേല്യാർന്നു.”

“ഇനി ഇപ്പോൾ എന്താ വഴി?”

“മുപ്പർ വലുതാവാൻ. ഇന്ന് ഏതായാലും, പട്ടിണി. നാളത്തെ കരുത.....?”

എനിക്ക് മുഹമ്മദിന്റെ നേരെ അലിവു തോന്നി. പക്ഷേ, ഞാനെന്ത് ചെയ്യും?

“മുഹമ്മദേ, വിശക്കുന്നുണ്ടോ?”

“ഇന്ന് എന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു വിശപ്പ്!”

“ഞാൻ ജനാലയ്ക്കുള്ളിലൂടെ വല്ലതും കൊണ്ടുവന്നുതരട്ടേ?”

“അയ്യയ്യോ, അമ്മുപ്പുറത്താൽ...” മുഴുവനാക്കുന്നതിന് മുമ്പേ, ഉമ്മറത്തുനിന്ന് കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ടു. ഞാൻ അകന്നുപോയി. മൗലവി മുറിക്കകത്തു ചെന്ന് ജനവാതിലിനുള്ളിലൂടെ നോക്കി:

“മമ്മദേ, എറച്ചി നല്ല പതം ഉണ്ടാർന്നോ?”

നിശ്ശബ്ദം.

“ചോറു കിട്ടിലേ?... എന്താണ്ടാ മിണ്ടാത്?... പടച്ചോൻ ചോറ് തന്നോ?”

“ഹില്ല.”

“എന്നാൽ, ഇപ്പോ തരും; കേടിക്കണ്ട.”

മൗലവി പത്രമെടുത്തു നിവർത്തി, ഒരു ചുരുട്ടു വലിച്ചു പുകവിട്ടുകൊണ്ട് ഒരിടത്തു പോയി ഇരുന്നു. നാഴികകൾ കടന്നുപോവുകയാണ്. മുഹമ്മദിന്റെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ച് എനിക്ക് വലിയ ബേജാർ. ഞാനാണെങ്കിൽ, ഊൺകഴിച്ചുപോയി. മൗലവിക്ക് ഒരു കുലുക്കവുമില്ല. ഈ മനുഷ്യന്റെ ചിലപ്പോഴത്തെ പ്രവൃത്തി മഹാ ധിക്കാരമായിപ്പോകുന്നുണ്ട് എന്നു ഞാൻ ഉള്ളിൽ കരുതി. ഇത്രവലിയ ശിക്ഷയ്ക്കു

വിധിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഇവിടെ എന്തേ ഉണ്ടായത്!

മൗലവി പത്രത്തിൽനിന്നു കണ്ണെടുക്കുന്നില്ല. ഞാനും കുത്തിച്ചാരിയിരിക്കയാണ്. അതിനിടയിൽ മുഹമ്മദ് എന്നെ വിളിച്ചു.

“എന്തേ?”

“ഇത്തിരി വെള്ളം കുടിക്കാൻ.....?”

ഞാൻ മൗലവിയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പത്രത്തിൽ നിന്നു കണ്ണെടുക്കാതെതന്നെ മൗലവി ചോദിച്ചു:

“എന്തിരുത്താ ഓൻ പരേണത്?”

“വെള്ളം കുടിക്കണം എന്ന്.”

“അപ്പോ, പടച്ചോൻ ബിര്യാണീം പൊരിച്ച കോയീം കൊണ്ടെന്നപ്പോൾ ബെള്ളം കൊണ്ടെന്നില്ലേ?”

“എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു!”—മുഹമ്മദ് വരുന്നതുവരട്ടെ എന്ന മട്ടിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“എടാ, പടച്ചോന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് ചക്കാത്ത് കിട്ടുന്നതാ എന്നുബെച്ച്, ഇമ്മിണി തിന്നുടരുത്, കേട്ടോ. ആട്ടെ ഇത്തിരി ബെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് തരാൻ പറ—”.

ഇതു പറഞ്ഞ് മൗലവി പത്രത്തിലേക്കുതന്നെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ, നടുവിൽ നിൽക്കുന്ന എന്റെ സ്ഥിതി കുഴപ്പത്തിലായിരുന്നു. ഞാൻ ഒന്നുരണ്ടു തവണ മൗലവിയുടെ അടുത്തുചെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ഒരു കുലുക്കവുമില്ല. “ഇങ്ങു പോയിക്കേടന്ന് ഒരങ്ങിക്കോളീ—” എന്നാണു പറയുന്നത്. വലിയ കുഴപ്പമായല്ലോ!

ഒടുവിൽ, മുഹമ്മദ് ഒരു നിലവിളി: “മൗലവി, ഞാൻ ഇപ്പോ ചാവു; തൊണ്ട പൊട്ടിച്ചാവു.”

മൗലവി കണ്ണട എടുത്തു മേശമേൽവച്ചു. പതക്കെ ചെന്നു മുറി തുറന്നു. അണപൊട്ടിയ വെള്ളംപോലെ മുഹമ്മദ് മൗലവിയുടെ മേലേക്കു പാഞ്ഞുകയറി.

“നിക്ക്.”

“ന്റെ മൗലവി!”

ഞാൻ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളവുമായി പിന്നാലെ
ചെന്നു. മൗലവി അതു വാങ്ങിക്കൊടുത്തു.
മുഹമ്മദ് വലിച്ചുകുടിച്ച് ഒന്നു നെടുവീർപ്പിട്ടു:
“ഹാവു!”

“പടച്ചോൻ ചോറുതരോ?”—മൗലവി.

“ഹില്ല”—മുഹമ്മദ്.

“ഇക്കയ് കാട്ട്. ഇതിനു ബല്ലിച്ച കേടും
ഉണ്ടോ?”

“ഇല്ല.”

“അപ്പൊ, ജങ്ക് ന്സീബുള്ളോനാ. ഇരിക്കട്ടെ.
ഇക്കയ്യാരു തന്ന്?”

പടച്ചോനാണെന്നു പറയാൻ മുഹമ്മദിനു
യൊര്യമില്ല.

“ആരു തന്ന്?”—മൗലവി തിരക്കി.

“അതുണ്ടായി.”

“ബെറുക്കനെ ഉണ്ടാവോ?”

“എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“പടച്ചോൻ തന്ന കയ്—അല്ലേ?”

“അതെ.”

“ഈ ദുനിയാവാരുണ്ടാക്കി?”

“പടച്ചോൻ.”

“സരി. ഇക്കയ്യോണ്ട് ഈ ദുനിയാവിമ്മല്
പണിയെടുത്താൽ എന്തുണ്ടാവും?”

“എല്ലാം ഉണ്ടാവും.”

“ചോറും?”

“ആ!”

“അപ്പൊ പണികയിഞ്ഞ്; ഏ?”

“ആ!”

“എട ഹമ്ക്കേ, പടച്ചോൻ അന്റെ സിപായി
ആണോ, ചോറുംകൊണ്ട് ബരാൻ? ഇഞ്ഞി
ഇച്ചേലിക്ക് ബസളത്തം പറയോ?”

“ഹില്ല.”

“എന്നാൽ ചെല്ല. അതാ, അമ്മൂറീല് ചോറുണ്ട്.
ചോയിത്തിന്നോ. ഉം, ചെല്ല”—മൗലവി വീണ്ടും
പത്രത്തിലേക്കു കണ്ണോടിച്ചു.

മുഹമ്മദിന്റെ പിന്നാലെ ഞാനും പോയി.
അവിടെ മേശപ്പുറത്തു ബിരിയാണിയും കോഴി
യിറച്ചിയും അടച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അടപ്പു രുറ
ന്നപ്പോൾ, സുഖമുള്ള മണം. മുഹമ്മദ് ബിരി
യാണി തിന്നുമ്പോൾ, പടച്ചോനാണ് ചോറു
തരുന്നതെന്ന് മൗലവിയോടു പറയാനുള്ള
ബുദ്ധി എനിക്കുണ്ടാകാത്തതിൽ ഞാൻ ഹൃദയ
പൂർവ്വം വ്യസനിച്ചു. ഞാൻ വെറും ചോറാ
ണുണ്ടത്. ബിരിയാണിയുടെ മണം കേട്ടിട്ട് ദിവസ
മെത്രയായി!

മുഹമ്മദ് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നോക്കാതെ
അടിച്ചുവിടുകയാണ്.

(മൗലവിയും ചങ്ങാതിമാരും)

